

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

BİR
TAHTAMIZ
EKSİK

ÇAĞDAŞ ÖZGÜN

sahi, biz hiç girdik mi
balta girmemiş
ormanlara?
kaybolduk mu beraber,
yaşadık mı sonluluğu
tenimizde
özgürleştik mi
korkusuzca?

MUHAMMET EMİN SAĞIR

İnsan yaşadığı her günü insanlık tarihinin en mühim bir dönüm noktası gibi algılama eğiliminde ise de işte bu dağlar ve bu köy gibi yerler insanı bu türlü hezeyanlardan belki bir süre arındırabilir.

Elimde olmayanlardan ben sorumlu tutulurken, isyan etmedim hiç, kin yok kalbimde. Ruhunu kötülüğe hizmete adamışlara şaşırıırken onların yoluna giremez adımlarım. Dedim ya, yorgun benim bacaklarım.

MELEK ZEHRA BALCI

Oğuz Metehan Önür - Günay Polat - Fadime Kiremit - Fatma Şimşek - Gizem Gökmen - Zeynep Mildan - Alparslan Kılınç - Çağdaş Özgün - Nilüfer Çeken Özbay - Kübra Erbayrakçı - Neşet Aksu - Havva Aksu - Halis Tamkoç - Melek Zehra Balcı - Ali Havan - Sibel D. - Ergül Erdem - Duygu Kanatlı - Muhammet Emin Sağır - Uğur Ataş

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyorruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra “yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım” dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Bayram Alkan

Düşünce Yazıları Editörü

Şevval Melda Boz

Görsel Danışman

Kübra Ataş

Son Okuma

Halime Koç

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Suskunlar Diyarı	8
Fatma Şimşek	
Yalnızlığın Kitabesi	11
Alparslan Kılınç	
Yalnızca Yaşamın Anlamını Bilenler	
Katılacaktı Aramıza	12
Çağdaş Özgün	
Nedir Eskiye	20
Halis Tamkoç	
Ne Anlatmak İstemiş	22
Ali Havan	
Düşüyorum Tepe Takla	24
Ergül Erdem	
Bir Hasan'dı	30
Uğur Atas	

DÜŞÜNCE YAZILARI

Yazılanlar Sevdaya Dair Bir Yazı	1
Oğuz Metehan Önür	
Yitirdik	4
Günay Polat	
Sararmış Fotoğraflar	9
Gizem Gökmen	
Hikayenin Öznesi Miyiz Yoksa Figüranı Mı	10
Zeynep Mildan	
Abdurrahim Karakoç Şiirinde Yabancılaşma Kavramı	16
Neşet Aksu/ Havva Aksu	
Zamanda Meçhul	21
Melek Zehra Balcı	

ÖYKÜ-KURMACA

3+1	5
Fadime Kiremit	
Kusurlu	13
Nilüfer Çeken Özbay	
Cehennemin Dibi	14
Kübra Erbayrakçı	
Gece Yarısı	23
Sibel D.	
Bol Köpüklü Anlamak	25
Duygu Kanatlı	
Tüylü Kuyruk	27
Muhammet Emin Sağır	

YAZILANLAR

SEVDAYA DAİR BİR YAZI

Oğuz Metehan Önür

Tahir olmak da ayıp değil Zühre olmak da
Hatta sevda yüzünden ölmek de ayıp değil.

Nazım Hikmet'ten başlayalım sözümüze, malum sevda kelimesi geçince bir yerde herkesin aklına gelen mısralar bunlardır. Nazım'a göre sevmek de ayıp değil sevilme de ve hatta bu sebepten ölmek de. Nitekim güzel şeydir sevda herkese nasip olmaz, herkes taşıyamaz. Sevda ile başladık sözümüze, kelimenin etimolojisine inmek gerek konuya daha hâkim olabilmek için. Günümüzde sözlüklerdeki anlamı "Güçlü sevgi, aşk" ve "Aşırı güçlü istek, Tutku" şeklindedir. Biraz daha geriye gidersek, Osmanlı döneminde divan edebiyatında ana temalardan biridir. Pek çok anlama gelen bu kelime Osmanlıca'yı oluşturan Türkçe, Arapça ve Farsça dillerinin ortak parantezinde zengin bir anlam havuzuna sahiptir.

·Fazla sevgi sebebiyle meydana gelen bir çeşit hastalık. Aşk. (Farsça)

·Hırs. Tama. (Farsça)

·Heves, istek. (Farsça)

·Siyah. (Farsça)

·Balgamdan, kandan ve safradan başka vücuttan çıkan bir nevi ifrazat. (Farsça)

·Gam. Keder, Sıkıntı. (Farsça)

·Aşk hastalığı, sevgi, heves, siyah.

·Kara, siyah. (Arapça)

·İnsan yapısında bulunan dört maddeden biri. (Arapça)

Konu bu kadar derin olunca onu betimleyen kelime de bu kadar derin anlamlara geliyor şüphesiz. Aslına bakınca tüm bu tanımlar bile karşılayamıyor bu kutsi duyguyu. Sevda sahibi kişi hem hastadır hem isteklidir hem heveslidir, kederli ve sıkıntılıdır. Sevdalının cesedini kan, et ve kemikten sonra dört bileşeni sevda ile tamam olur, anca o zaman insan olur ceset. Barış Manço'nun şarkısında dediği gibi;

Buradaki güzel sevdiğinin güzelliğinden ziyade sevginin güzelliği, sevdanın güzelliğiyle düşünmek gerek. Barış Manço parantezinden sonra divan şiirine dönersek, 'Divan Şiiri' denildiğinde akla gelen yegâne şair Fuzuli'ye değinmeden olmaz.

**Gönül yetdi ecel zevk-i ruh-ı dil-dâr
yetmez mi?**

(Ey gönül! Ecel geldi, çattı; sevgilinin
yanağının zevki yetişmez mi?)

**Ağardı mûy-ı ser sevdâ-yı zülf-i yâr
yetmez mi?**

(Başının saçları ağardı, yârin zülfünün
sevgisi kâfi değil mi?)

**Yetürdi başımı gerdûn ayağa bârı
mihnetden**

(Felek, elem yüküyle, başını ayağına
değdirecek kadar belini büktü de,)

**Hayâl-i halka-i gîsû-yı anber-bâr
yetmez mi?**

(Hâlâ sevgilinin amber gibi kokan
saçının bükümünü mü
düşüneceksin?)

Bu beyitler ile sevda kelimesinin divan şiirinden bir örneğine hem de çoğu anlamının bir arada kullanılmasına değinmiş olduk. Modern çağın sadece şair değil fikir adamlarından Necip Fazıl'ın da bir şiiri var, içinde sevda geçmeden sevdayı anlatan, derdi ve dermanı sorgulatan. Sevdayı çekenleri adeta aydınlatan...

Dayan Kalbim

Seni dağladılar, değil mi kalbim,
Her yanın, içi su dolu kabarcık.
Bulunmaz bu halden anlar bir ilim;
Akıl yırtık çuval, sökük dağarcık.

Sensin gökten gelen oklara hedef;
Oyası ateşle işlenen gergef.
Çekme üç beş günlük dünyaya esef!
Dayan kalbim üç beş nefes kadicık!
Necip Fazıl Kısakürek

Üstadın bu şiiriyle dünyevi olarak görmemek lazım gelir sevdayı. Sevdası Ö'telere olanlar da vardır.

“SEVDA” kavramını sadece zahir olarak, üç günlük dünya hayatının bir pasajı olarak görmemek gerekir. Batını kökte bakarsak, yani iç alemde kalbi, zihin penceresinden bakıldığında mana farklıdır.

Kur-an'ı Kerimde Cenabı ALLAH Secde suresinde 7, 8 ve 9. Ayetlerde insanı yaratışından bahseder. Mealen 9. ayet şu şekildedir: **Sonra onu şekillendirmiş, ona ruhundan üflemiştir. Sizin için işitme (duyusu), gözler ve kalpler yaratmıştır. Ne kadar da azınız şükrediyor!** (Secde Suresi 9. Ayet) (en doğrusunu ALLAH söyledi.)

Biz ademoğulları dünyaya İman, Kulluk ve İmtihan için geldik. Evvela “İman” gerekli cesedin eşref-i mahlukat olması için. İman için de sevda lazım. Zahirde görünmeyen Cenabı ALLAH'ı sevmek demek iman etmektir. Resûlullah'ı sorgusuz sualsiz görmeden sevmektir. Kulluk sevdası için dünya zevklerinden el çekip ahiret yurdu için çalışmak ve yaşamaktır. Dünyada Sevda üzerine yazılan en güzel şiirler olan ‘Naat’lar peygamber efendimizin sevdasından yazılmıştır. Divan Edebiyatındaki tüm şiirlerin altında Mevla'ya olan sevgi yatmaktadır.

Secde suresinde bahsi geçtiği üzere AKLİ, KALBİ, ZİHNİ cümle duyular ve duyguları ALLAH cc. yaratmış ve insana üflemiştir. Yani Sevda nimetini Hak yaratmış ve bizlere ikram etmiştir. SEVDA hem duygu hem kavram olarak şükredilmesi gerek bir nimettir.

Yazıya Nazım ile başlayıp, etimoloji ile devam ederken araya bir Manço'dan parça sıkıştırıp, divana geçip Necip Fazıl'ı selamlayıp, Kuran'ı Kerimde insan yaratılışı ve ayetin ışığında bir pasaj ile devam ettirdim. Farkındayım.

Tüm tariflere ve tariflerde sevda birazda arayıştır. Kimi bir yar arar kendine, kimi dert arar. Kimi Mevla'yı arar. SEVDA aslında İbrahim'i bir arayıştır. İbrahim'i Hazreti İbrahim Aleyhisselam yapan arayışı ve bulduğundaki adanışıdır.

Sonuca gelmek gerekirse "Sevda" sadece bir anlama sahip değildir. Sadece zahirde olan elle tutulan gözle görülen değildir. Batın çerçevesinde de değerlendirilmelidir. Yaptığın işi ahlak ile yapmak da sevdadır. Uykulardan uyanıp secdelere varmak da sevdadır. Allah'ın rızası için haram sevdalardan kaçmak da sevdadır.

Bu yazının müellifi olarak kendi iç dünyamda sevdanın iki sayfalık bir takdimini siz değerli okuyuculara açtım. Bu yazıyı yazmak da sevdaya dahil sizlere ulaştırmak da. Kendi iç alemini açmak da sevdaya dahil korkmadan çekinmeden paylaşmak da. Sürç-i lisanlarımız affola. Selam olsun cümle sevdalılara...

YİTİRDİK

Günay Polat

Ahlaki değerlerimizi yitirdiğimiz, güzel olan her şeyi kaybettiğimiz bir toplumda yer almak, insanlık adına yapılan büyük bir utanç ve bir o kadar da ayıplar listesinde ilk sırada yerini alır oldu...

Eskiden büyüklere duyulan saygı, hoşgörü, yitip gitti... Hatta bizlerin birbirimize karşı göstermiş olduğumuz saygı, hoşgörü de yitirilenler arasında başrolünü alır oldu. Yardımseverliği unutup, adeta bencilce hareket edip, sadece kendi çıkar ve menfaat duygumuzu beslemeye, büyümeye gayret gösterir olduk...

Karşımızdakinin acısıyla hüzünlenip, mutluluğu ile mutlu olmak yerine; acısını anlıyor gibi yapıp en ufak bir sorun olması durumunda neredeyse sevinir olduk...

Mutluluğuna samimi, içten bir duyguyla eşlik etmek yerine; içten içe kıskanır, sahip olamadığımız duyguya bir başkasının sahip olmasına hayıflanır; kendimize itiraf etmekten kaçınır ve kötülüğünü ister olduk... Konuşarak empati yapma yeteneğimizi devreye koymak yerine; anlayıp dinlemeden birbirimizi kırıp, sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi rest çekip, yolumuza devam eden ve kolayca vazgeçen insanlar olduk. Kendimizle ilgili sorunlarımıza gözlerimizi kör; kulak ve vicdanlarımızı sağır edip, hayata karşı öfkemizi kendimize, bir hayvana, bir çocuğa, hatta en sevdiklerimize bile zarar verip; bize yakışmayan, olmaması gereken davranışlarımızla "biz de varız, biz de buradayız" diye sesimizi duyurur olduk... Oysa hayat her şeyiyle bizlere sunulmuşken, bu kadar kötülük, bencillik neden? Olumsuzlukları yok etmeye çalışmak için verilmesi gereken gayret yerine, neden insani değer ve yargılarımızı yok etmeye çalışıyoruz? Kendimiz ile baş başa kalıp yüzleşmek, kabul etmek ve en başta da kendimizi severek, güzel değerlerimizi korumak ve ayakta tutup yaşatmaya çalışmak gerçekten bu kadar mı zor?

Karşımızdaki insanın cebindeki parasına, sahip olduğu konumuna bakmadan; karakteri ve düşüncelerini önemseyerek değer vermek, kılık kıyafetine bakmadan onun da bir insan olduğunu, duyguları olduğunu, kendimize hatırlatmak yerine; peşin hükümlü olmayı seçip ona göre hareket etmek niye? Kapalı kapılar ardında yaşananları göz ardı ederek bilmeden ardı sıra yorumlar yapmaya, bunu da kendimize marifet eyledik. Hiçbir şeyden ders çıkarmayıp yolumuza devam edip, bu durumu kendimizle içselleştirdik. Sahi biz toplum olarak ne çok şeyi kirletip tükettik...

3+1

Fadime Kiremit

Gün, diğerlerinin susmasını bekler ama susmayınca kendisi de dahil olarak söze karışır; --“Arkadaşlar, yeter artık ya, bu ne bitmeyen konuşmalar böyle? Bizim buraya toplanma amacımız neydi, hatırlıyorsunuz değil mi?”

O esnada *şimdiki zaman* sözü eline alarak;

--“Evet, bu ne tantana yahu, tamam anladık konuşacaklarınız çok ama bizim de *günümüz* az” dedi ve güne bakarak gülmeye başlar. Gün tekrar sözü ele alır;

--“Geç dalganı geç, ben ne diyorum siz ne anlıyorsunuz, *geçmiş zaman, gelecek zaman ve şimdiki zaman* (!) toparlanır mısınız artık? (Sinirlenerek söyler bunu.) Hadi başlayalım artık sorunlarımızı konuşmaya.” Sözü bu kez de *gelecek zaman* alır;

--“Evet arkadaşlar, *gün* doğru söylüyor. Şimdi burada bazı temel sorunlarımızı çözmeye geldik. Hadi çözelim de işimize gücümüze bakalım, insanlar bizi bekliyor.” Gün tekrar sözü ele alır;

--“Haah şöyle, azcık dinleyin beni yaa. İnsanların sizden neden yakındıklarını şimdi daha iyi anlayabiliyorum (hepsine tekrar baktıktan sonra devam eder konuşmasına) *şimdiki zaman* ve *geçmiş zaman* insanlar sizden şikayetçi. Neden böyle, insanlar sizin hakkınızda neden böyle konuşuyorlar? Hele anlatın bakalım bunu”, der ve sözü *geçmiş zaman* alır;

--“Bak şimdi *gün* kardeş, insanlar diyor ki *geçmiş* bizim tozlu sayfalarımızda yer alıyor ve tekrar tekrar oraya bakmaya gerek yok diyorlar ama bir türlü de oradan yani benden çıkamıyorlar. Sürekli yapılan hataları düşünüyorlar, ah vah edip duruyorlar. Hepten de böyle değiller haa, arada da mutlu anılarını hatırlayıp gülerek, sevinerek yad ediyorlar onları, ah işte, insanlar böyle ne yaparsın?” Sözü *gün* alır;

--“Evet doğru söylüyorsun, bunun en yakın şahidi benim. Ben onlara 24 saat vermişim işlerini halletsinler vs. diyerekten ama onlar sürekli senden konuşarak beni de üzüyorlar, tamam konuşun da zaman da akıyor yani bunu da unutmayın ya.” Der ve sözü *şimdiki zaman* ele alır;

--“Evet haklısınız arkadaşlar ama şurayı da kaçırıyorsunuz; beni de es geçiyorlar böyle yaparak, sürekli kendilerine ‘işte anda kal, anı yaşa doyumunu sağla’ gibi laflar ediyorlar ama icraata gelince yoklar. O anı heba ediyorlar ve o an da geçmişte kalıyor netice olarak.” O esnada söz *gelecek zamana* geçer;

--“Arkadaşlar arkadaşlar, insanlar böyle değiller mi zaten? Anda kalmak en istedikleri şeydir ama geçmişten de çıkamazlar. Bir de bunlar yetmiyormuş gibi gelecek için bir sürü endişe ve kaygı duyular. Bazen sinirlenirler de haa, mesela biri vardı ‘vay ben bu sınavı geçemeyeceğim, yok ben bu sorunu halledemeyeceğim vs. vs.’ deyip durdu ve *şimdiki zamanda* kalamadığı yetmediği gibi geçmişte de yaşanan durumları düşünerek gelecek için oturup sıkıntı içerisinde ağlamaya başladı. ‘Yapma etme dedim ama yok nafile, daha gelmeyen şeyler için bu kadar yapılmaz, sen hele bir çalış çabala sonra sürece bakarsın ve şimdi var olan o sabır gücünü de dağıtıyorsun o zamanlar geldiğinde de gücün kalmayarak yine üzülen sen olacaksın’ dedim dedim amaa dinlemedi, naparsın?” Der.

Ve söz tekrar güne gelir;

--“Evet ya, bir de öyle durumlar var. Gerçekten insan garip bir canlı, mesela bende de şey oldu; biri sürekli günleri sayıyor işte şu gün gelsin şöyle yapacağım işte bugün gelsin şuraya gideceğim ama dediği günlere de çok var ha, yani yakın bir zaman da değil. Ben de ona dedim, ‘bak kardeş, böyle olmaz ne bu sürekli geleceği planlayarak var olan günleri sayarak zaman mı geçer? Evet biliyoruz onları yapmak istiyorsun ama birazcık bekle. Belki de hiç yaşanmayacak şeyleri düşünüp planlıyorsundur? Hayatta öyle değil mi zaten, her istediğimizi her zaman oluyor mu, hayat bize bunu sunmuyor ve şimdi de hayatı suçlayamayız öyle değil mi?’, oyunu da kurallarına göre oynamak gerekir” der ve diğerlerine bakarak cevap bekler. Diğer zamanlarda bu soruya hep bir ağızdan cevap verirler;

--“Evet evet öyle, çok doğru bir noktaya parmak bastın” derler ve tekrar sözü *şimdiki zaman* alır;

--“Hayata bakalım mesela en kısa olan şey ne? Şu an. Yani şimdiki zaman yani ben değil miyim ama insanlar bunu bilmiyor yok yok biliyor da yapmıyorlar. Yapsalar, en kısa olanı böyle mi değerlendirirler? Biri gelecek için kederlenirken diğeri olan biten için ömrünü verir ama şu andasın şimdi. Elinde var olan, hali hazırda olan bir tek şey, şimdiki zaman var. Onun değerini bilsen her şey daha güzel olmaz mı?” Der ve sözü tekrardan *gelecek zaman* alır;

--“Evet evet kesinlikle doğru. Belirsiz olan gelecek zaman için de böyleler. Sakin olsak biraz daha ve yaşamın içine kendimizi bıraksak ama bırakalım dedikte böyle hepten değil gerektiği yerde kendimizi de durdursak oradan çeksek, hoş olmaz mı? Daha güzel yaşanmaz mı bu hayat?” Der ve sözü *geçmiş zaman* alır;

--“Evet evet, sen de haklısın arkadaş. Atalarımız ne der sürekli, geçmişinizi unutmayın şu an var olan ve ilerde var olacak olanlarda burada saklıdır, doğru söylemişler ona söz yok ama bizim bu insanlar biraz yanlış anlamışlar bu durumu. Geçmişte takılı kal da dememişler, ileriye de hepten bak demedikleri gibi. Denge ya, denge kuracaksın bildiğin.” Der ve sözü *gün* alır,

--“Ooo arkadaşlar, bakıyorum da hepiniz ortak noktalardan şikayetçisiniz. Ama sorunlarınızı da ortak bir paydada çözebiliyor olmanız güzel bir şey. Ayı ayrı çözemeyiz zaten bu sorunları da. Çünkü ayrı değilsiniz ki sizler yaşamın içerisinde insanların geçmesi gereken 3 bölümsünüz. İnsanlar da bunu biliyor da işte yavaş yavaş anlayacaklar. Bizimkiler biraz deneyimlemeyi seviyorlar galiba. Bak yaşlılara, geçmişe bakarak sürekli özlem duyuyorlar, ‘ah gençliğim diyorlar’, gençlere baktığında da ‘ilerde şurada olacağım vs. diyorlar’ ama çocuklara baksan onlar ne yapıyor? Şimdiki anda ve zamanda yaşıyorlar. Çok fazla da sorun çekmiyorlar ‘ha onlar çocuk ne sorun çekecek’ de demeyin onların da sorunları var ama bizimkiler gibi değil elbette. O başka bir günün tartışma konusu olsun, sonra bakarız ona.” Der.

ve *şimdiki zaman* sözü ele alır;
--“Eee, ne oldu şimdi, neye karar verdik?”
Diye sorar ve diğer zamanlarda bunu destekler nitelikte;
--“Eevt evet, ne oldu şimdi, çözdük mü tüm bunları?” Derler ve herkesi buraya toplayan gün sözü ele alır;
--“Ne oldu biliyor musunuz arkadaşlar, sorunumuzu söyledik her birimiz.

Herkes içindikileri söyledi ve rahatladı mı? Evet rahatladı. Burası güzel ve hepimizin ortak paydada olması da güzeldi. Nereye geldik peki? Bu tartıştığımız konuların hiçbir zaman bitemeyeceğini, tekrar tekrar gündemde olacağını gördük çünkü insan için en net olarak ne söylenebilir ki? İnsan; verdiği kararlar olsun, söylediği sözler olsun ve yaptığı davranışlarda da o kadar da emin değil. Belirsizlikler illaki var ve hep var olacakta. Buna da biz hayat diyoruz işte. Sizler de buraya kadar geldiniz teşekkür ederim her birinize, o zaman diğer tartışma toplantımızda görüşürüz, sizlerde elinizden ne geliyorsa yapın bari insanlar için”- sözünü bitiremeden *gelecek zaman* sözü eline alır;
--“Durun arkadaşlar durun, hemen dağılmayın yani dağılacağız da aklıma bir söz geldi onu söyleyelim de bari o kalsın burada.” Diğerleri sorar hep birlikte;
--“Neymiş o?”
--“Her bir gün tektir ve *şimdiki anlardan oluşur*. *Şimdiki zaman* kısadır, *gelecek zaman* şüphelidir ve *geçmiş zaman* ise kesindir. (Seneca, 2019)”
Der ve diğerleri de bu söylenenlere katılarak dağılırlar diğer bir tartışma konusuna kadar...

SUSKUNLAR DİYARI

Fatma Şimşek

Suskunlar diyarındayım yine,
Ölüm sessizliğini hissediyorum iliklerimde.
Susmuş burada ağaçlar, kuşlar, böcekler.
Ebedi âleme göç edenler,
Hayatla kavgasını bitirenler,
Dünya tarlasını ekip biçip gidenler,
Kendi hallerince bize nasihat ederler.
Bir zamanların şahları, padişahları,
Dünyayı yönetenler şimdi neredeler?
Ömür dediğin bir nefeslik an,
Yolum çok uzun derken
Nasıl da geçti zaman,
Hoyratça, umursamazca?
Geçmişin izleri siliniyor yavaş yavaş,
Gölgeye bürünüyor yüzler, nesneler
Belleğimde kalan şeylerse
Hüzünler, yitirilmişlikler...
Göğsümde bir ağırlık var.
Nefesim durdu duracak.
Gökyüzü kadar karanlık, puslu,
Kalbim sanki yerinden çıkacak.
Her sela okunuşunda,
Gerçek, bir balyoz gibi
Beynimde zonklamakta.

Aynı masada toplandığımız dostlar,
Bir bir masadan ayrılmakta.
Her gördüğüm makber bana,
Hakikati fısıldamakta.
Geride bıraktım tüm kederlerimi,
Sonu gelmeyen hevesleri, istekleri
Kendimi buldum bu uhrevi diyarda,
Durmaktayım hayatla hakikat arasında.
Ebediyete açılan kapıdan,
Geçmek için iştiyakla,
Kum saati hızla akmakta.
O halde artık doğrul, vakit varken
Tüm sevdiklerini doyasıya kucakla!
Affedemediğin ne varsa
Hepsini bağışla!
Yüklerini daha fazla taşıma sırtında!
Aldığın son nefesi,
Verdiğin son sözü,
Konuştuğun son cümleyi,
Ölümü asla unutma!
O her zaman bizim kapımızda,
Beklemekte hazırda...

SARARMİŞ FOTOĞRAFLAR

Gizem Gökmen

Kim bilir kaç insanın dokunduğu, sayfalarını çevirdiği ve okurken hayaller kurduğu çok eski bir kitabın kelimeleri arasında unutulmuş bir fotoğraf buldum. Yabancı bir insan bakıyor bana o kâğıt parçasından. Gözlerimi kaçırmadan uzun bir süre seyrediyorum fotoğrafı. Kim bilir kimdi bu insan, neler yaşamıştı, neler görmüştü ve hala yaşıyor mu? Acemi biçimde çekilen sararmış bir fotoğraf ve tam kalbinde gözlerinin içi gülen, gösterişten çok uzak günlük haliyle bir portre. Kenarı yanmış o karenin içinden gülümseyerek bakıyor. Yaşadığı dönemin güzelliğini mi anlatmak istiyor yoksa geleceğe umutla ve mutlulukla baktığını mı?

Çekimin özelliği olsa gerek sararmış bir yaşanmışlık kokuyor fotoğrafın içinde ama öyle sıcak ve öyle samimi ki bakan insanın fotoğrafın içine girerek o ana gitme isteği yükseliyor. Samimi hisler, mutlu anlar bir arada yaşamlar ne ararsan var fotoğrafın içinde kenarında aceleyle çeken bir insanın parmak izi de diyor ki; "ben de buradayım." Arka fonda kendisini gösteren eşyalar bile birer anı anlatıyor fotoğrafa bakanlara. Acılar bile samimi ve dost canlısı. En azından bir hüznü bile bir başına geçirmediğini çok güzel anlatıyor o kare. İşte bu çerçevenin içinde yaşayan hikâye mutlu ediyor insanları ve geçmişe duyulan özlemi yükseltiyor o yüzden kıyamayız bazı fotoğraflara özellikle samimice çekilmiş görüntüsü sararmış olanlara ben fotoğraftaki gülen kişi olsaydım geleceği merak etmeden o zamanda saklanıp kalmak isterdim. Yitirdiğimiz tüm hisler ve duygular tam da şimdi o zaman da hala nefes alıyorlar ve bu zamana gelmek istemiyorlar o kadar haklılar ki. Samimi duygularla sarmalanmış o anlar ağız dolusu kahkaha eşliğinde geçen saatler zamanın insanları acımasızca yönetmediği o güzel günler. İşte sadece sararmış bir fotoğraf karesinde kalan anlar.

Pencerenin kenarından dışarıyı izlerken bir müddet düşündüm durdum. Zaman içinde değişen ne oldu da böylesine hayatı doyasıya yaşadığımız zamanı ardımızda bırakıp hayatın kölesi olduk. Zaman yönetir bizi ve ruhumuzu, bir yere bile geç kalma gibi bir lüksümüz olamaz hatta olmamalı ama o zamanlar öyle miydi? Samimi dostluklar, birlikte geçirilen zamanlar bile hızın içerisinde kayboldu. Sahi ne zaman karşı komşumuzun kapısını çalıp bir merhaba dedik? Zamanımız yok ki hâl hatır sormaya veya yardım istemeye, hatta güvenmeyiz bile yabancı bir insana. İşte bu yüzden o sararmış fotoğrafta bizi izleyen zamanları özleyyoruz. Sevdiklerimizi, sohbetlerimizi çok özleyyoruz. Sıkışık kalan fotoğraf karesi içindeki gülen gözleri özleyyoruz. Çünkü artık gözlerde gülüyor...

HİKÂYENİN ÖZNESİ MİYİZ, YOKSA FİĞÜRANİ Mİ?

Zeynep Mildan

Günbatımının geride bıraktığı renkler ve evlerine gitmeye çalışan insanlarla dolu etrafımız. Trafik birbirine kitlenmiş ve bunu fırsata çeviren çiçekçilerle çevrili otoyollar. Ne çok telaş var dimi bu sonsuz zannettiğimiz ama zaman dilimini her gün daha fazla doldurduğumuz ömrümüzde. Hayat hep bir telaş halinde ve yetişebilecek miyim korkusu ekseninde.

Peki biz şu an hangi konumdayız ki bir yerlere geç kalıyoruz? Bazen bir dakikayla kaçırdığımız otobüsümüze ya da birkaç saniyeyle yetişemediğimiz ocakta kalan yemeğe. Ama en çok da birbirine geç kalan insanlara. Düşünsene bir insana karşı hislerini ilk hissettiğin anda açılın her şey daha mı farklı olur yoksa sonuç değişmez mi. Bekledikçe aklımızın en sevdiği sorular birer doğaçlama halinde hızla artar ve sanırım şöyle düşünmeye sevk eder bizleri. Açılın ve o da sizin ona olan hislerinin farkında olsa değişen hiçbir şey olmayacak. Çünkü sen onun istediği gibi birisi değilsin. Bu en kolay yoldur bence. Vazgeçmek.

Çünkü mücadele etmek çok fazla enerji kaybına ve bolca peçeteyi yanınızda taşımanıza mal olacaktır. Ara sıra ziyaret eden gözyaşları malum ama ben yine de hislerinin peşinden giden ve sonuç ne olursa olsun bu cesareti gösteren insanların bu hayatta nefes alan değil yaşayan insanlar olduğunu düşünmekten vazgeçmeyeceğim. Çünkü kahkahalar kadar gözyaşları da bu hayatın bir parçası. Tıpkı yağmurdan sonra oluşan gökkuşağı gibi.

Tam bittiği dediğiniz anda gelir mutluluk ve tam nokta koyduğumuz bir cümlede hayat size onun sadece bir virgül olduğunu ve hikâyenin buradan sonra başladığını gösterir bizlere...

YALNIZLIĞIN KİTABESİ

Alparslan Kılınç

Hep aynı mevsimler.
Sanki durmuş zaman.
Ne bitmek biliyor kış,
Ne dağ başlarında eriyor karlar.
Ben yine bildiğin gibi,
Her gün yeni bir çentik atıyorum.
Yalnızlığın kitabesine.

Bir başka kokuyor fesleğenler.
Açıverdi sarı güller kendiliğinden.
Sen gittiğinden beri,
Yokluğunu soluyor tek mil kâinat.
Sen yoksun dönmüyor kuşlar.
Saklıyor yeşilliğini.
Sensizlikten kuruyor bahçeler, bağlar.
Ben yine bildiğin gibi,
Her gün yeni bir çentik atıyorum.
Yalnızlığın kitabesine.

Yolunu gözleyeli yol gözleyeli.
Kaç kışa çığ düştü yaş aldı kaç bahar.
Bir başka doğuyor güneş.
Umudun tohumunu ekiyorum yarınlara.
Dört bir yanda açıversin diye kırmızı
güller.
Ben yine bildiğin gibi,
Her gün yeni bir çentik atıyorum.
Yalnızlığın kitabesine.

YALNIZCA YAŞAMIN ANLAMINI BİLENLER KATILACAKTI ARAMIZA

Çağdaş Özgün

ah, Dünya, özler miyim seni?
bu çiçekleri, renkleri ve zihnime kazınmış dokuları
bedenleşmiş bilincimde
özler miyim kokunu? Kime ithaf ettim kendimi?
belirdim mi hiç rüyalarında?

gerçi, aklımdasın hep, hayal olan bir yaşamdı benimki
canlanmaktı mazeretim ve en kötüsü de hissetmekti
neyle mücadele ettim kendi varlığımdan başka?
ah, her insan hayal eder ölümü ve bunun sonucunda da yaşamı

sahi, biz hiç girdik mi balta girmemiş ormanlara?
kaybolduk mu beraber, yaşadık mı sonluluğu tenimizde
özgürleştik mi korkusuzca?
yoksa biz, hiç durmadık mı ürkmeden
hareketin telaşıyla vedalaşmak üzereyiz buralardan
ve teker teker, açıklamak zorundayız nedenimizi

aslında gökyüzündendik hepimiz
ve bir gün, uzama bulanacaktı derimiz
belki de sır perdesi, gözlerimiz açıkken değil
kapalıyken açılacaktı ve daha güzel bir oyuna başlayacaktık
sayılar olmayacaktı orada, yeşermeyecekti kötü tohumlar
yalnızca yaşamın anlamını bilenler katılacaktı aramıza

KUSURLU

Nilüfer Çeken Özbay

Sıkıntıyla saatine baktı Asude. Huzursuz kıpırdandı yerinde. Vitrinin içindeki kristal bardakları zihninde dizmeye başladı. Raki kadehleri arkaya, viski bardakları ortaya, likörler de öne. *Sanki hepsini kullanıyorlar da. Kaba saba eşyalar. Maksat gösteriş olsun.*

“Nazmiyeciyim neler neler yapmışsın böyle. Ellerine sağlık, konuşturmuşsun marifetini. Hep derim, el lezzetinin kimseye benzemediğini.” Kayınvalidesine baktı. Söylemini abartılı buldu. Ona yanıtın aynı üslupla gelmesi Asude’yi şaşırtmadı.

“Ne demek Zehra Abla. Senede bir kere gün için açıyorsunuz kapımı. İnan çocuklardan vakit kalmadı. Yoksa bir tatlı bir tuzlu daha yapacaktım.”

“Üç çocukla maşallahın var. Hem ev işi hem çocuklar, kocanın derdi de bir taraftan. Bakımında yerinde maşallah,” dedi komşulardan biri.

Şimdi bize dönmese olay. Sizin yok mu daha diye başlamasalar.

“Ayıptır söylemesi Mikail öyle bakımsızlıktan falan hoşlanmaz. O yolluyor ondüleye. Bıraksam kendi gidecek manikür pediküre.”

Konsolun aynasından saçlarının salaşlığını gördü. Dizlerinde kavuşturduğu parmaklarının yer yer silinmiş ojelerine bakıp yumruk yaptı ellerini. Sonra kocasına kızdı.

Ah, Sefer. Benim ne işim var annenle orada diye dedim, anlatamadım. Hiç benlik şeyler mi bunlar? Vıcık vıcık ilişkiler. Herkes birbirinin her şeyini biliyor.

“Çocuklara rağmen salmadın kendini.”

Nazmiye, “A, yok ayol, ben de severim süsü. Çok çocuk iyidir. Adamları biraz yormak lazım ki gözleri dışarıda olmasın. Malum zaman kötü,” dedi manalı bir kakhahayla.

Ne oluyor ya? Hep bir koca, çocuk muhabbeti. Çekilmiyorlar hiç. Kendi hayatınız yok mu konuşacak desem, bunun da burnu havada, derler.

“Doğru söze ne denir. ‘Tek çocuk hiç çocuk, iki çocuk bir çocuk, üç çocuk iki çocuk,’ diye boşuna demiyormuş yaşılarımız.”

Asude konuşulandan koptu. Zihninde bu defa evin kasvetli mobilyalarının yerlerini değiştirdi. Renkleriyle oynadı. Bu odanın misafirler haricinde sürekli kapalı olduğu konusunda iddiaya bile girebilirdi.

Nazmiye’nin sorduğu soruyu duymamıştı. Kayınvalidesi, “Asude sana soruyorlar kızım,” diye dirseğiyle dürttü. “Hafta içi çok çalışıyor. Tabii, kolay değil mimarlık bürosunda müdür olmak,” diye devam edince araya girme isteği duydu.

Övülmeekten hiç hoşlanmazdı.

Toparlandı.

“Dalmışım, kusura bakmayın,” dedi.

“Çocuk, diyordum, düşünmüyor musunuz?”

Al işte. Aklıma gelen başıma geldi.

Şunlarla muhatap olacağıma lavaboda birkaç dakika dururum daha iyi.

“Yok, düşünmüyoruz,” deyip lavabonun yerini sordu.

“Yanlış bir şey mi dedim ablacığım?”

“Senlik bir durum değil.”

“Biz konuşurken senin gelin hiç dahil olmayınca laf açayım, dedim.”

“Aman buna da bir şey söylenmiyor. Ben de bir iki defa sıkıştırdım aslan parçamı Asude’nin bir kusuru mu var diye.”

“Zehra Abla, laf aramızda ama biz de öyle düşündük.”

Şeytan diyor, kusur oğlunda de. Sakin Asude sakın. Kocanla özelin kimseyi ilgilendirmesin. Bunların ağzına laf vermeye değmez.

Lavabodan çıktığında acil bir işi olduğunu söyleyerek müsaade istedi. Münakaşaya girmeye niyeti yoktu.

CEHENNEMİN DİBİ

Kübra Erbayrakçı

Deniz ısıltısının vermiş olduğu keyfe rağmen üzüntülü ve kederli düşler içerisinde olan Ohannes, elinde yanmaya devam eden sigarasını ağzına alarak, istemsizce şarkı söylemeye başladığında yanına gelen tanımadığı ama sanki geçmişte bir hikâye yaşadığını hissettiği mavi gözlü kadına doğru ufaktan bir bakış attı. Gözleri mavi idi. Bakışları çok tanıdıktı. Ancak diye iç geçirdi Ohannes... Yabancıydı. Hiç onun olmamış gibi bir hissiyatı yüreğinde hissettiğinde kalbi çarpmış, aklı karmakarışık olmuştu bir anda. Sigaranın dumanına boğulurken kadın lafa girdi;

- “Tanımadın mı beni?” diye soru yöneltti.

Ohannes gözlerini, ona duyduğu aşkı tanımıştı. Arkadan kalınca bir ses duyulduğunda arkaya doğru bakınan Ohannes, gerçeği de tam karşısında görmüştü. İsmi dahi hatırlamak istemediği o adam yine karşısında heybetli bir şekilde durmaya devam ediyordu ve o yine kaybetmeye çoktan alışık olduğundan bu duyguyu tanıyordu. Kadının sorusuna karşılık vermek yerine onunla kurduğu göz temasında acısını yansıtıp sigarasından son yudum aldıktan sonra kaçarcasına oradan uzaklaşmak için sağ ayağını bir adım öne attığında kadının yumuşak tonlu sesini kulağında işitti.

-“Gitme” dedi.

Ohannes durdu. Kahverengi gözlerinden süzülen yaşlara aldırış etmeden arkasına döndü ve bir çocuk sesi duyuldu uzaklardan. Bu ses;

-“BABA, ANNE” diye bağıırıyordu. Küçücük bir kız çocuğu, tıpkı annesi gibi mavi gözlü ve tıpkı annesi gibi biraz inatçı bir tipe benziyordu. Ohannes hiçbir kelam etmeden kız çocuğuna baktı uzunca. Zamanında hayalini kurduğu tam karşısında duruyordu ve yine karşılaşmıştı onunla. Kaçmak için gitmemiş miydi Sırbistan denilen ülkeye?

Bundan tam beş yıl önce tanışmıştı mavi gözlü kadın ile. Erzurum denilen soğuk memleketin soğuşunda bir gece gözlerine rastlamış, anlamıştı ilk bakışta aşkın uzaklardan ona doğru bir yolculuk ettiğini. İlk zamanları kadın fark etmemişti ne bu aşkı ne de bu sevgiyi. Sonraları bunu öğrendiğinde parmağında taşıdığı yüzüğü Ohannes’e gösterdiğinde Ohannes, anlamıştı bütün hayallerin gerçek olduğunu. Aşkını kalbine gömdü ve onu bekledi uzun yıllar. Oradan oraya göç etti durdu nedensiz bir şekilde. Aradan geçen koca beş yıldan sonra bir deniz kenarında yazın sıcağında, eşi ve kızının yanında bulunduğu bugünlerde çıkmıştı karşısına yine mavi gözlü ve yine inatçı ses tonuyla.

Ohannes soluk aldı. Cebinden bir sigara daha çıkardı. Kıskanan bakışlarını kadına göstermeden oradan uzaklaşmak için sol ayağını öne attı. Kadın gürültülü ses tonuyla;

-“O hayatımda olmasaydı da seni senin gibi sevmeyecektim” dedi.

Bu söz kalbine dokundu Ohannesin. Kalbinde hissettiği derin sancıya kulak vermeden hızlıca koşmaya başladı. Otel odasının kapısını açıp derince düşünceler içerisine dalarken onu bir kez daha ne kadar çok sevdiğini atan damarlarının maviliğinde gördüğünde banyoya doğru yol aldı. Şampuan ve sabunların arasında gördüğü jilete kısa bir bakış attı. Olduğu yere çömeldi ve cebinde son dal kalan sigarasına eli gitti. Hayatta kalan son umudunu cebinden çıkardı. Telefonundan bir şarkı açtı sessiz ve çığlık atarcasına. Şarkıda Toygar Işıklı; “Ben ölürsem” sözünü mırıldanıyordu. O esnada kapı çalındı, kapıyı açmaya gücü olmayan Ohannes, sigarasını yaktığı gibi içmeye koyuldu gözlerinden akıttığı yaşla birlikte. Karşısında duran gerçeğe bakarak jileti eline aldı. Damarlarının maviliği kırmızıya döndüğü zaman kapı çalmaya devam ediyordu. Dışardan mavi gözlü kadının sesi duyuluyordu. Kapı hala çalmaya devam ediyordu. Telefonda; ben ölürsem şarkısı çalıyordu, banyo kıpkırmızı renge bürünmüştü. Ohannes uzun bir uykuya geçmişti. Uyandığında ise elinin verdiği sıcaklığı hissettiğinde gözlerini bembeyaz bir odaya ve ilaç kokusuna açmıştı. Mavi gözlü kadın gözlerinden tutam tutam akan yaşla ve sinirle Ohannes’e bakıyordu. Ohannes ise kollarına. Uzun uzun baktı gözlerine, iç geçirdi. Ve içinde yarım kalan soruları sormaya başladı;

-Kızının ismi ne?

Kadın cevap vermedi.

-Kaç yaşında?

Kadın yine cevap vermedi.

-Mutlu musun?

Kadın yine cevap vermedi.

Ohannes kızgın ama bir o kadar merak ettiği soruları kalbine gömdü. Odaya gelen hemşirenin serum takmasının ardından gitmeye hazırlanan kadın, son bir defa arkasına döndü ve içten kısa da olsa; mutluyum diyerek oradan sonsuza dek uzaklaştı

ABDURRAHİM KARAKOÇ ŞİİRİNDE YABANCILAŞMA KAVRAMI

Neşet Aksu- Havva Aksu

Abdurrahim Karakoç Türk şiirinin en önemli şairlerinden birisidir. Karakoç, Türkiye’de hece şiirini yeniden gündeme çıkarmış birisidir. O, hece şiirinin son elli yılına damga vurmuş bir isimdir. O yazdıkları ve tavrıyla birçok kişiyi etkilemiş ve yüzlerce kişinin hece şiirine meyletmesine aracılık etmiştir. Karakoç’un şiiri halk üzerinde derin tesir bırakmış ve onun şiiri bir marşa, ezgiye ve bir türküye dönüşerek toplumun her kesimine ulaşmıştır.

Karakoç’un geniş kitlelerce kabul görmesinde onun şiir tarzı kadar şiirlerinin içeriği ve derinliği etkili olmuştur. Karakoç, eserlerinde genellikle insanın iç dünyasını, aşkı, doğayı ve toplumsal konuları işler. Yazdığı şiirler birçok kişinin duygularına tercüman olmuştur. Bu bağlamda Karakoç şiirleri bireyin ve toplumun iç dünyasına da ayna tutmaktadır. Onun şiirlerinin ana temalarından birisi de yabancılaşmadır. Bu yazının temel konusu da Abdurrahim Karakoç şiirinde yabancılaşmadır.

Karakoç şiirinde yabancılaşmaya geçmeden önce yabancılaşma kavramına kısaca değinmek gerekmektedir. “Yabancılaşma” kavramı felsefe, psikoloji, sosyoloji, eğitim bilimleri, teoloji, edebiyat gibi birçok disiplinin ilgi alanına girmektedir. Bu durumda söz konusu kavramı tanımlamak zorlaşmakta, anlam evreni genişledikçe kelimeye ilişkin net bir tablo çizmek güçleşmektedir. Yabancılaşma başlangıçta Karl Marx’ın kavramsallaştırmasıyla sosyolojinin ana gündemi olmuş, oradan diğer disiplinlere dağılmıştır. Kelimenin gündem haline gelmesinde Marx’ın yaşadığı dönemdeki keskin değişime denk gelmiştir. Sanayileşme ve çalışma koşulları insanı doğadan koparmış ve insanın doğayla olan münasebet(sizli)ği yabancılaşmayı doğurmuştur. Kapitalist sistemin hakim olduğu üretim sürecinde ise insanlar ürettiği ürüne ve kendisine yabancılaşmış, insan özünüyle bağ kurmakta zorlanır hale gelmiştir.

Abdurrahim Karakoç’un şiirlerinde yabancılaşma temaları sıkça işlenir. Karakoç’un eserlerinde genellikle insanın kendisiyle, toplumla veya doğayla olan ilişkisindeki yabancılaşma ve kopukluk duyguları ele alınır. Karakoç’un şiirinin merkezinde yabancılaşmaya duyduğu tepki vardır. Karakoç’un düşünce dünyasının merkezinde Türk İslam kültürü ve geleneği yer almaktadır. Dolayısıyla şairin yazdıklarında hızlı değişimin ortaya çıkardığı patolojik durumlara yönelik tepkiyi görmek mümkündür.

Avrupa sevdalısı âşıktan hayır gelmez
 Ayının elindeki kaşıktan hayır gelmez
 Teslim tünelineki ışıktan hayır gelmez
 Uyurken yılan soktu, uyan artık Türkiye! .
 Mersin'de şafak söktü, uyan artık Türkiye! .
 ..
 Doktor bizden olmalı, ilaç bizden olmalı
 Başımıza giyecek her taç bizden olmalı
 Ufuk bizden olmalı, miraç bizden olmalı
 Dağlara sisler çöktü, uyan artık Türkiye! .
 Konya'da şafak söktü, uyan artık Türkiye! .
 (Uyan Türkiye)

Onun şiirinin temel gündemlerinden birisi yabancılaşmadır. Karakoç'un yabancılaşmaya karşı takındığı tutumunu şiirlerinin tümünde doğrudan ya da dolaylı olarak görmek mümkündür. Karakoç'un şiirlerinde yabancılaşma, bireyin kendisiyle, çevresiyle ya da toplumla olan ilişkilerinde bir tür kopukluk veya uzaklaşma hissi olarak ortaya çıkabilir. Şair, insanın içsel çatışmalarını ve dış dünyayla kurduğu ilişkilerdeki zorlukları dile getirebilir. Ancak, Karakoç'un şiirlerinde yabancılaşma, genellikle diğer temalarla birlikte ele alınır ve derin bir şekilde işlenir. Bu bakımdan Özdoğan'ın da (2024: 44) belirttiği gibi Karakoç'un yabancılaşma olgusunu su imgesi etrafında bir medeniyet tasavvuru üzerinden geliştirdiği söylenebilir. Şair fitrattan uzaklaşılmasını dahası toplumun ve bireyin kendi benliğine yabancılaşmasını hicvederken de su imgesini kullanmaktadır. "Yokuşa akıyor sular bir tuhaf/ Denizler boşalır, dolar bir tuhaf" (Kabuktan İçe Her şeyden Hiçe Doğru). Su saflığın sembolüdür, ancak Karakoç bu saflığın kaybolmasını suyu kullanarak anlatmaktadır. Şair "Yazmak Zor" şiirinde de toplumsal çarpıklıkları, fitrattan uzaklaşılmasını su üzerinden dile getirmektedir.

**"Damla deniz eni sudur, boyu su
 Gökte yiyor, yerde yiyor suyu su
 Uykular, cehennem, cinnet kuyusu
 Hangi düşün neresini yazayım."**

Öte yandan şair, "Gözlerin Dili" şiirinde de su ve fitrat kelimesini yan yana kullanmaktadır:

**"Sen inkar etsen de gözlerin söyler
 Gözlerin söyleyince çok derin söyler
 Fıtrat unsurların gelirse dile
 Toprak sıcak söyler, su serin söyler."**

Fıtratla ilişkili bir başka konu ise iman/ inanç mevzusudur. Şairin iman ve fıtrat ilişkisine bakışının kökeninde Hz. Peygamberin “Her çocuk İslam fıtratı üzerine doğar” hadisi yer almaktadır. Ona göre kirli su, bozulmuş Tevhitten bihaber bir inanca başka bir ifadeyle fıtrattan uzaklaşmış bir ruh haline karşılık gelmektedir. “Gençliğe Mesaj” şiirinde Karakoç,

**“Tevhit aşkı gönülleri yaksın hey!
Zulüm ölsün, hak ayağa kalsın hey!
Gürül gürül, nurdan çaylar aksın hey!
Kirli sular durulmayı bekliyor
Ölü dünya dirilmeyi bekliyor.”**

Şair, modernizmin getirdiği değişimlerin insanları geleneklerinden, değerlerinden uzaklaştırdığını ve bu durumun yabancılaşmaya neden olduğunu işler. Modernizm Batılı değerlerin Türk toplumsal yaşamına yerleşmesi demektir. Modernizm Karakoç’ta yabancılaşma sorunun kaynağında yer almaktadır. Şair, kültürel yozlaşma ve yabancılaşmaya karşı öz kültürü savunur. Şair, öz kültürü tarif ederken sudan söz etmektedir.

**“Türklük bu mu desem bu diyecekler
Şampanyayı sorsan su diyecekler
Bir gün kökümüze hu diyecekler
Kabuk Avrupalı, öz Avrupalı.”**

Şair, “Kabil Mesajı” şiirinde de “**Ayran bizi içer, ekmek bizi yer/ Suyumuz, aşımız bir garip oldu**” derken de suyun bu toprağın/ kültürün özünü temsil ettiğini vurgulamaktadır. Karakoç, şiirinde toplumun değişimine odaklanmaktadır. Ancak onun gözlemlediği değişim olumsuz istikamettir.

**“Ön sırayı almış hile ve huda
Balıklar karada, beygirler suda
Azeri uyuşuk, Türkmen uykuda
Avşardan, yörükten umudu kestim”**
(Gazel Dökümü).

Şair yabancılaşma konusunu ele aldığı hususlardan birisi de mekânın geçirdiği değişimdir. Abdurrahim Karakoç'ta mekân geleneği ve kültürü içinde barındırması bakımından önemsenmektedir. Eğer mekânda bir değişiklik olursa orada yaşatılan kültürel hazine de yıpranacak ya da yok olacaktır. Karakoç'ta şehir hayatı kirliliği, değişimi özünden uzaklaşmayı temsil eder. Şair bunun yanında modernizmin mekân üzerindeki acımasız yüzünü resmetmek için köyü kullanır. Ki köy en son bozulacak noktalardan birisidir; fakat o bile modernizmin tahribatından nasibini almıştır.

**“Asalet, babasız çocuk doğurdu
Nazlı hürriyeti haydutlar vurdu
Viraneye döndü Türkhanın yurdu
Köyün tadı-tuzu kaçtı be Hasan”**
(Vur Emri, Hasan'a Mektup)

Karakoç Hasan'a Mektup şiirinde köyden kente göçü en dramatik haliyle aktarırken hikâyenin en can alıcı kısmına köydeki yabancılaşmayı yerleştirir. Elbette şiirde sözü edilen Hasan ile köy şairin hayal dünyasında kurguladığı bir metafordur; ancak onun bu kurgusu Anadolu kültürünün ve insanının geçirdiği hızlı değişimi hakkındadır.

**“ZEYNEP bize küskün, İFFET sürgünde
Rezalet, felaket yağar her günde...
Yedi HASLET verem olur bir günde,
ÜLKÜ kötü yolu seçti be Hasan.”**

Şairin şiirindeki kahramanları Asalet, Nazlı, Türkhan, Zeynep, İffet, Haslet, Ülkü hem Türk İslam kültürüne gönderme yaptığı birer isimdir hem de bu isimler yabancılaşma bağlamında şairin yaşadığı derin hayal kırıklığının bir ifadesidir. O, Hasan'a Mektup şiirinde sembol isimler üzerinden dini ve manevi yabancılaşmaya dikkat çeker.

Kaynaklar:

- Karakoç, Abdurrahim. (1988). Suları Islatamadım. Ocak Yayınları, Ankara.
Karakoç, Abdurrahim. (1988). Beşinci Mevsim. Ocak Yayınları, Ankara.
Karakoç, Abdurrahim. (1992). Beşinci Mevsim. Ocak Yayınları, Ankara.
Karakoç, Abdurrahim. (1997). Akıl Karaya Vurdu. Ocak Yayınları, Ankara.
Karakoç, Abdurrahim. (2021). Yasaklı Rüyalar. Altınordu Yayınları, Ankara.
Özdoğan, M. Ali. (2024). “Kabına Sığmayan Şair Abdurrahim Karakoç'un Şiirinde Su İmgesi”. Gergef Edebiyat Dergisi (Abdurrahim Karakoç Özel Sayısı). S. 24: 42-46.

NEDİR ESKİYEN ?

Halis Tamkoç

kuş kanaati de karşılayabilir hâlbuki
baştankara'nın yükseltgenmiş sesi de
sabahın o bereketli iç sessizliğinde,
soğuk nöbetindeki anne güvercin merhameti de
mâî göğ sükûnet tâ'lim ediyor bulutlarıyla
her gün yeniden

bu huzur va'zında
dışarı çıkamıyorsanız kendinizden
af buyrun içinizdeki gürültüler
bando çalışıyor da olabilir karışık nizam
kuyumculuğu kendinden menkûl
yükü pahasından ziyadesiyle ağır kaplamanız
zinhar ışık sızdırmayan cinsten
demek istediğim zom bi modaya takıntılı
türlü habis gölgelerin sürdürdüğü
bu siyah intizam
düzeltin yanılıyorsam
sık sık eskiciye uğrar ve
hem gedikli tiryakisidir kuru temizlemenin

eskitilebilir midir Ramazanlar sâhi
dilde pelesenk paslı endişeler gezinir de
eskiyen nedir.?.

ZAMANDA MEÇHUL

Melek Zehra Balcı

Yaşanıp gitmiş her şeyin tam ortasında duruyor bedenim. Belki de bu zamana kadar en korkak olan yerlerimde ağırlar var. Ara ara gitmiş gibi yapan bir titreme var ellerimde. Gözlerimden aşağı, yaşlarımın yol yapmışlığı var üst üste. Bazı gecelerin zift oluşunda yetmiyor bana, derin nefes almaları. Yüreğim genişlemiyor, daralıyor gün güne, günden de güne. Senden ne haber, yok olmuşluğunda? Bittin mi sonunda, son zerrene kadar? Oldun mu viranedeki hayalet? Benden gideli insanlığın nerede? Aradın mı ki? Sanmıyorum.

Şimdi başa sarıyor senden beklediklerim kendimde. Gecelerde kayboluyorum ama illaki sabahına buluyorum benliğimi bir yerlerde. Bulamadığım zamanlar geçti, çok üşüyordum belli ki. Sokaklar ıssızken ben kalabalık geliyorum, insanların gözlerine takılıyorum. Olaylara karışmadan bazen alaca oluveriyorum. Rengarenkken simsiyah görünmeyi yeğliyorum. Klasik sorulara sıkıcı cevaplarım hep hazır cebimde, soranlara hemen onlardan hediye ediveriyorum.

İleriye gitmiyor kimse bende. Tanımaya çalıştıklarım düşüyor tek tek kıyılarımdan. Ben itmiyorum ama yüreğim kovuyor onları benden izin almadan. Sormuyor bana ama sorsa izin veririm aslında. Sormuyor ama yine de. Gecenin gündüze karıştığı anlarda verilen bazı sözler var, gök kubbe şahitliğinde benliğime karşı. Bazen öyle sadığım ki kendime adeta sanırsın bir kısarak ama bazen de işte ufacık bir kız unutkanlığı; öyle bir söz tutamayışları var bende. Aldatma değil kendimi ama avutma var biraz geleceğe karşı. İnsan tek başına ne yapacağını şaşır bazen, önce sağa gider sonra sola gider baktı hiçbir şey yapamıyor, eli varmıyor ne yapsın dikilir öylece saatlerce hatta belki de günlerce. İşte bende öyle bir bacak yorgunluğu var.

Her yağmurun sesinde ahlarım yankı yapıyor rutubetli odalarda. Dualarım düşen her bir damlaya emanet. Sen kime emanetsin? Yok oluşlarına mı? Ağzınla gözlerinin iş birliği yapamadığı cümlelerine mi? Neyine senin güvenin böyle, var olamadan? Anlamsızlığın sonlarına kaldı. Elimde olmayanlardan ben sorumlu tutulurken, isyan etmedim hiç, kin yok kalbimde. Ruhunu kötülüğe hizmete adanmışlara şaşırırken onların yoluna giremez adımlarım. Dedim ya, yorgun benim bacaklarım.

Denilmeyen her cümlemin ağırlığı omuzlarımda kaldı. Senden öteye gidip duran şeyleri sorgulayamazsın. Sen senden emin ol, sabrına sahip ol. Bilmen gerekenler senle, bilinmeyenlerden uzak ol. Neden olduğunu adlandıramadıysan arama artık bir çare. Her ihtimalden sorguladıysan, sınırları zorladıysan tamamdır artık yapman gerekenler, elinden ve kalbinden gelebilecekler. Zamanda meçhuldür bazı yaşananlar. Sen bilemezsin. Göremezsin, ama kalbinde senden bir o kadar emin. Başın yastıkta rahat, ruhun bedeninin de özür. İşte bunlardır seni emin kılan yegâne unsur.

Yeniden doğma gibidir altından kalkılan her imkânsızlık. Geçmişinden daha seversin, ayna da yeni gibi görünen daha güçlü eskiyi. Daha evvel olamadı, daha evvel yaşanmadı bu olanlar. Olanlardan sonra göründü bu var olan. Manada aradın ima, belki de kendindendi bu çare. Çok kişi yok, yer yer hiç kimse yok, kendine tam yetme hali bu yaratılmışları aramama. Kendindeki kalabalıkta yer yok başka bir olamayana.

NE ANLATMAK İSTEMİŞ

Ali Havan

Ne anlatmak istemiş acaba şair burda
On dört hece içine kaç sessiz harf eklemiş

Kimliğini düşürmüş son bindiği vapurda
Yazmadığı mektuba koca bir zarf eklemiş

Borsaya yatırdığı ne varsa düşmüş kurda
Sesliler tükenince kelime sırf eklemiş

Tek damla yaş düşmemiş saçlarına yağmurda
Yaptığı sporların yanına sörf eklemiş

Gedik açmak isterken karşiki köhne surda
Lügate merak sarmış nahive sarf eklemiş

Yeni adetler sokmuş bilinen eski yurda
Kimse beğenmese de kendince örf eklemiş

Mısralar ses verirse anlamını bulur da
Ne anlatmak istemiş acaba şair burda

GECE YARISI

Sibel D.

Bir kaçış yolu olmalıydı. Nerde bilmiyordu ama inanıyordu!

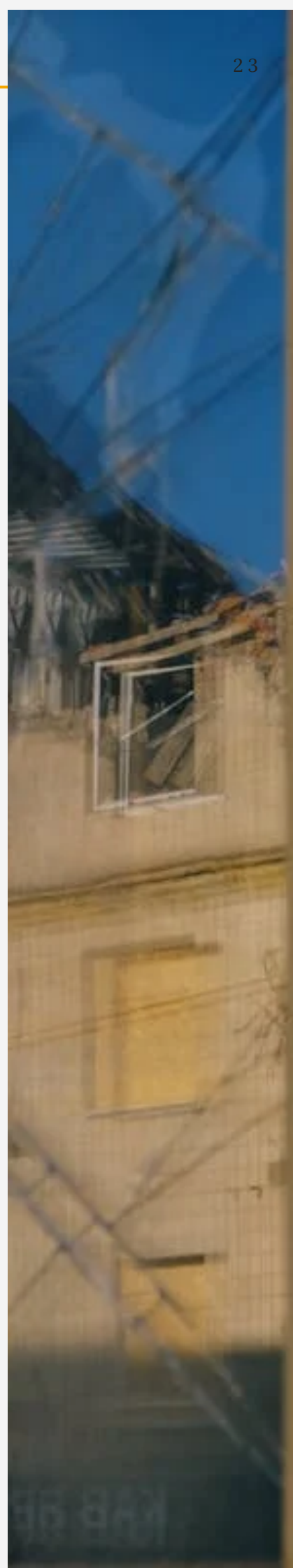
Yazmak istiyordu. Ama nasıl yazacağını bilmiyordu. İçi dolup taşarken bu duyguları anlatamaması, anlatsa dahi anlaşılamaması yormuştu onu. Konuşmak iyi gelmiyordu. Defalarca tecrübe edip öğrenmişti insanlara içini açmaması gerektiğini. Yine de bazen dayanamıyor, ruhunu sakinleştirmek için yeniden güvenmeye çalışıyordu insanlara. Ve bir yara daha alıyordu.

İnsan, diyordu kendince, konuşmayı kolay öğreniyor ama susmayı öğrenemiyor. Kalbi tertemiz camdan bir köşktü önce. Işıl ışıl ve aydınlık. Saf bir çocuk kalbi. Sonra bir taş atıldı ve köşkün bir camı kırıldı. Sonra bir taş daha, bir taş daha ve derken camdan köşk paramparça...

İlk taş şaşırtmıştı onu, kanatmıştı yüreğini ama anlayamadı. Canı mı yanıyordu yoksa umursamaz mıydı? Geçer dedi. Geçtiğini sandı. Sardı yarasını, yürüdü. Bir, iki derken baktı ki köşk virane olmuş. Ne yana dönse cam kırıkları batıyor, battıkça kesip kanatıyor. Kan, durmuyor...

Ölmek, uyuşmakla başlar. O da yavaş yavaş uyuşuyordu. Neden böyle olmuştu? Bakıyordu, gözlemliyordu. Herkesin hayatında biraz mutluluk, biraz acı vardı. Ama onlar neden hep mutlu gözüküyordu? Ya da kendisi hayatla baş etmeyi neden öğrenememişti? Neden bu kadar derinden sızlıyordu kalbi? Neden hisleri yıkıp geçiyordu onu? Neden diğerleri gibi gülüp geçemiyordu? Bu kadar kırılgan, bu kadar hassas olmak zorunda mıydı?

Zamanla anlamıştı ki ilk taşı o atmıştı kendisine. Atılmasına izin vermişti ya da. O yüzden kendine bile güvenmiyordu artık. Sürüklenip duruyordu hayat denen denizde. Suskundu, kendi halinde ve sakindi görünüşte. Ama kafasının içinde kendisiyle kavgası bitmiyordu. Sesler susmuyor, hesaplaşmalar son noktaya ulaşmıyordu. Çırpınıp duruyordu ama kimse anlamıyordu. Yorgundu.

DÜŞÜYORUM TEPE TAKLA

Ergül Erdem

Boz ayın ahir çarşambası, kaybolmuşun çamursuz bir yolda.
Kara bir bulut boca ediyor gözyaşlarını, kaçışıyor korkudan leş kargaları
Serin bir lodos esiyor uzaklardan, karışıyor sevinçlerim kaygılarıma.
Kızılca bir sincap, tohum ekiyor dönülesi rüyalarıma.
Tam da bulacakken sığınacak bir duvar dibi, düşüyorum tepe takla.

Bir buğday harmanı zamanı, dövülmüşüm hudutsuz bir kırdı.
Güneş gösteriyor kızgın bakışlarını, bağrışıyor susuzluktan Toros kurbağaları.
İntikamcı bir fesatlık basıyor çatılardan, yapıyor düşlerim pişmanlıklarına.
Avare bir Karaburun, omuz silkiyor yıkılası kahırlarıma.
Tam da dikecekken zafer bayraklarını, düşüyorum tepe takla.

Bir kuru gazeller sabahı, boğulmuşum coşkusuz bir çayda.
Bulutlar sergiliyor heybetli vücutlarını, uçuşuyor yurtsuzluktan yaban kazları.
Sarı yapraklar savruluyor ağaçlardan, dönüşüyor özlemlerim korkularına.
Evsiz bir kör köstü, tünel açıyor unutası hatıralarıma.
Tam da söndürürken içimdeki yürek yangınımı, düşüyorum tepe takla.

Yaman bir zemheri şafağı vurulmuşum doruksuz bir dağda.
Tipi saplıyor çavuş oklarını, ağlaşıyor soğuktan gelincik kızları.
Şuursuz bir çığ geliyor tepelerden, gömülüyor hayranlıklarım kıskançlıklarına.
Alaca bir baykuş, el sallıyor acınası yalnızlığıma.
Tam da kıracakken içimdeki dev aynasını, düşüyorum tepe takla.

BOL KÖPÜKLÜ ANLAMAK

Duygu Kanatlı

Şirin bir kafe açma fikrimin oluşmaya başladığını fark ettim bugün, o yaşlara geliyoruz demek ki. Genellikle memurların belli yorgunluklardan ve yaşlardan sonra bu fikre kapıldığını gözlemlemiştir, bazıları gerçekleştirirken bazıları için sadece gerçekleşmemiş bir hedef olarak kalır çoğu zaman bu fikir. Hadi ben de sizlere bugün bu fikre nasıl kapıldığımı anlatayım, süreç benim için nasıl işler ben de bilmiyorum ama fikir boyutu gelişti bugün.

Çok sevdiğim bir arkadaşım ile okul çıkışı kahve içelim biraz sohbet edip dertleşelim diye randevulaşıp buluştuk. Güzelim bahar havası, sokaklar canlanmaya şehir hareketlenmeye başlamış, mevsim tazeliğiyle bizi de hayata dahil olmaya davet ediyor adeta. Kışın kasvetli havası yerini güzelim bahar mevsiminin hoş nergis kokularına teslim etmeye başlamıştı. Güzel arkadaşım ile buluşarak şehrin en güzel caddesinde nergis satan kadınlar, bir telaşla koşturan insanlar ve tüm kalabalığa inat sesini, sözünü, müziğini duyurmaya çalışan sokak müzisyenleri eşliğinde bahar havasını ruhumuza çeke çeke yürümeye başladık... Gececeğimiz kafeye yaklaştıkça müziğin sesi de daha da yaklaşıyordu. Anlasanaaa, anlasanaaa diye haykırırcasına şarkısını söylüyordu genç delikanlı... Onları dinleyip alkışladıktan sonra arkadaşımın öve öve bitiremediği yeni açılan kafeye geçtik. Gerçekten de insanın içini ferahlatan ve edebiyat yolculuğuna çıkmanızı sağlayan güzel detayların yer aldığı bir kafe. Kafenin dört bir yanında ölümsüz şairlerin ölümsüz dizeleri sizi selamlıyor adeta... Turgut Uyar, Göğes Bakma Durağında bizi bekliyor: "Dönemeyeceğimiz bir yer beğen, başka türlü güc... Beni bırak göğes bakalım..." diyordu. Cemal Süreya, Turgut Uyar kadar umutlu değildi: "Biliyorum sana giden yollar kapalı... Bir gece yarısı yazıyorum bu mektubu, yalvarırım onu okuma çarşamba günleri..." diyordu sevdiğine, peki neden Çarşamba diye düşünmeden edemiyorsun tabii. Özdemir Asaf'ın, "Sana gitme demeyeceğim ama yanımda kal" dediği gizli Lavinia'sı kimdi peki? Dizelere ve edebiyatın o güzel deryasına dalmışken kulağımıza belli belirsiz çalınan canım 90'lar müziği. Harun Kolçak, "Hadi gir ruhuma sar beni..." sözlerini kahve eşliğinde kalbimize işliyordu.

Kafedeki diğer detayları incelemek için tablolara da bir bakayım derken yan masada aniden alevlenen tartışma tüm kafe sakinleri gibi benim de dikkatimi çekiyor. İlk oturduğumuzda sevgililik kalıbına gayet uyan genç çiftimizin bir anda seslerini yükselterek etrafları önemsemeden ve bu nezaketsizlikte bir sakınca görmeden kimse yokmuşçasına davranmaları şaşırtmanın yanı sıra gençler işte hoşgörüsüne kapılmamızı da sağlıyordu. Genç kız sonunda ayağa kalkarak: Söyle ne zaman anlayacaksın ki beni? derken yüzündeki öfke, korku, kaygı ve beni gör arzusu cümlesine eşlik ediyordu. Genç çocuğun asıl sen beni anlamıyorsun isyanı ve kızın çekip gitmesi. Çocuğun ne yapacağını bilemeyip nerede olduklarını fark etmesi alelacele hesabı ödeyip çıkması. Tanık olduğumuz kısım bu kadar ama aslında çok gibi de... Anlamıyorsun, anlasanaaa, anlasanaaa... Turgut, Özdemir, Cemal... Tabii yaa hepsindeki kaygı aynı işte anlamak, anlaşılma, anlatmak... Orhan Veli işte tam karşımda "Anlatamıyorum" diyerek durumu özetliyor, anlaşılma isteğini avaz avaz şiir şiir haykırıyor. O anda arkadaşım telefonla görüşmek üzere müsaade isteyip dışarı çıkınca bu konuyu düşündüm. Evrenin, şairlerin, yazarların, ressamın, müzisyenlerin yani sanatçıların yani biz sıradan insanların ne kadar da anlatma anlaşılma kaygısında olduğunu anladım ve anlamak üzerine kuracağım yaratıcı kafe fikrim oluştu.

Bağıra çağıra kendini ifade etmek isteyen insanlar bir kafede oturup neden birbirine anlamak ikram etmesin ki. Bence gayet olabilir, dinlemeyi öğrendik mi belki de doğru dürüst sevebilmeyi anlamamız anlaşmamız kolaylaşmaz mıydı? Kahvenin yanında “seni anlıyorum”, “seni dinliyorum”, “seni önemsiyorum” kaplı çikolatalar ikram edebilemez miyiz ya da bol köpüklü anlamak, sade ve sadece anlaşılacak, şekerli dinlemek gibi kahve mönüleri ekleysek yudum yudum anlamaz mıyız birbirimizi? Ben kafa yorarken bu fikre gülümseyerek geldi arkadaşım Seda hadi kalkmıyor muyuz? İyiydik ya öyle dedim gülümseyerek, kalktım rujumu tazelemek üzere aynamı çıkardım çantamdan. O anda iç sesim devreye girdi: Seda sen ki anlamak kafesinin kurucu ismi aynaya bakınca anladın mı kendini? İç sesim anlamak, kendini anlamak, kendinle anlaşmak üzerine tartışırken anlamamanın aynayla ilişkisi de düştü zihnime... Arkadaşım düşünceli halimi fark edip var sende bir haller dedi, ne güzel de anladın dedim anlatırım bir dahakine... Çıktık kafeden akşamüstü serinliği ve yine bahar kokusu yine şehrin canım telaşı... Bi sonraki görüşmemiz için haberleşeceğimizi söyleyip ayrıldık arkadaşım. Ben kaldığım yerden devam ettim anlamak ve aynalamak adlı çalışmama. Aslında hepimiz anladığımız ve anlaşıldığımız kadar mutluyuz ama neden bunun karşılığını illaki dışımızda arıyoruz evet tabii ki anlaşalım ama önce anlayalım kendimizi ve daha sakın anlatalım hatta yerine göre susarak anlatalım. Hayatımızda yer alan insanlar bizim de aynamız aslında hepsinde bizi anladıkları ya da anlamadıkları kısımları görürüz bunları doğru okuyalım, anlamlandıralım. Kendi aynanızla aranız düzeldi mi aslında dışarıya da yansıyacak olan odur. Güzel anlayalım, güzel aynalanalım.

Hadi şimdi ben şu kafemi açana dek bol köpüklü anlamak kahvemizi kendimize evimizde ısmarlayalım. Çünkü işte dünyayı güzellik kurtaracak bunu bi güzel yudumlayalım...

TÜYLÜ KUYRUK

Muhammet Emin Sağır

Yağmur bazen hızlanıp bazen yavaşlıyor bazen de duruyor. Yüksek ve sık ağaçların arasında yerler ve ağaçların yere yakın dalları ıslak olduğundan yağmurun yağıp yağmadığı fark edilmiyor. Rüzgâr kayın ağaçlarının arasında süzülüyor. Üflemeli bir çalgıya acemice üflenmiş gibi belli bir notaya uymayan sesler ormanın derinliklerinden gelen ve yakında bir yerde bir dere varmış zannı oluşturan su sesi ile karışarak dağılıyor. Aynı döngü durmadan tekrar ettiğinden hiç bitmeyen ve ne tarafa baksanız diğer taraftan geliyor gibi zannedilen bir uğultu etrafta görünmeden dolaşıyor. Bu seslere ormanın içinde başka belirsiz sesler de karışıp sürekli bir ses oluşuyor. Daha yüksek tepelerde sabahtan beri var olan sis şimdi yavaş yavaş açılıyor. Uzun kayın ağaçları ve bunların arasında ıhlamur, akçaağaç gibi başka kısa ağaçlar sıkı bir örtü oluşturup görüş alanını daraltıyor.

Bu ormanlarda ayı yaşadığına ve zaman zaman ineklere saldırdığına dair civardaki köylerde dolaşan hikayeler doğada biraz zaman geçirmek isteyenleri tedirgin ediyor. Her an bir ayıyla karşılaşma ihtimali insanı bu yüksek ağaçlar arasında da aradığı huzuru bulamayarak bir ürkeklikle etrafı süzmeye ve güven arayışına itiyor. İnsanlardan uzaklaşmanın onlara yakın olmak kadar tedirgin edici olduğu orman sıklaştıkça daha derinden hissediliyor. Yerlerdeki bazı izlerin aylara ait olduğu buralarda sıklıkla iddia edilir. Bu ormanlarda tilki, çakal, tavşan gibi çeşitli hayvanlar da yaşar.

Balya'ya giden ana yoldan başka çeşitli toprak yollar ormanın içine doğru ilerliyor. Yağan yağmurda bu yollar çamur olsa da yürünebilir. Bu yolların yazın orman yangınlarına müdahale etmek için açıldığı zannediliyor. Avcılar, çobanlar bu yollarda görünüp kayboluyor. Hissedilen soğukluk çevre tepelere kar yağdığını düşündürüyor. Bu toprak yollardan biri ormanın içinden aşağılara doğru inip Sebep köyünde son buluyor. Köyün içinden gelen köpek sesleri ormanın derinliklerinden duyuluyor. Bu sesleri yabani hayvanlar da herhalde duyuyordur. Yağan yağmurda ıslanmış beyaz bir horoz bütün heybetiyle köye giren yolun ortasında duruyor ve kuşkuyla uzakları süzüyor. Köyün eski evleri tek katlı. Evlere geniş bir kapıdan giriliyor ve bu giriş geniş bir avluya açılıyor. Eskiden sığır ve at arabaları konulan bu girişte şimdi motor, traktör ya da bir otomobil duruyor. Bazı evlerin bacalarından gökyüzüne doğru uzanan duman insanın aklına evde ne piştiğine, neler yaşandığına dair düşünceler getiriyor.

İnsan yaşadığı her günü insanlık tarihinin en mühim bir dönüm noktası gibi algılama eğiliminde ise de işte bu dağlar ve bu köy gibi yerler insanı bu türlü hezeyanlardan belki bir süre arındırabilir. Şehrin hangi yönde ne kadar mesafede olduğunun belirsizleşmesi; günün, ayın, yılın ve çağın insanı düşündükçe çıldırmaya iten meselelerinin önemsizleşmesi hayatın içinde zor ulaşılabilir ve değeri anlaşılamamış bir andır. Bilinçli, şuurlu, sorumlu insan olmanın bazen insan için bir bataklığa dönüşmesi ve biraz daha düşününce bu batışı hissetmek ve fakat bu tezati kabullenememek, sıradanlaşmamak sanki bir sanayi makinesine bedeninin önce bir uzvunu sonra daha fazlasını kaptırmak ve neticede yaralanmış bir beden ile hayatta kalmak gibi bir talihsizliktir.

Sebepli köyüne inen toprak yoldan köyün içine doğru ilerleyip beyaz boyalı birkaç evi geçince uzaktan minaresi görülen cami karşınıza çıkıyor. Dışı yeşil boyalı, bahçesinde bakımsız kalmış bir şadırvan bulunan bu camiden biraz ilerde camları kirlenmiş önünde odun yığılı bir köy kahvesi var. Gıcırdayarak açılıp kapanan bir eski kapıdan kahveye giriliyor. İçerde tahta masalar ve plastik sandalyeler var. Belki iki oda büyüklüğünde bir yer. Duvarlar solmuş, kimi yerlerin sıvası dökülmüş. Tavanı boyasız. Tavanda bir lamba asılı ve içerisi epeyce loş ama lamba yakılmamış. Duvarlara asılmış ve artık buruşmuş, yazıları okunamayan bazı kağıtlar birer tarihi vesikayı andırıyor. Duvarda asılı bir takvimdeki tarih bir yıldan eski. Ortada büyük, eski, kirli bir soba yanıyor. Sobanın deliklerinden ve kırılmış bazı yerlerinden alevler görünüyor ve akıllarda cehenneme dair tasavvurların bir an gelip gitmesine yol açıyor. Köşede bir çay ocağı kurulmuş ve duvarda bir musluk var. Etraftaki kir ve örümcek ağlarının arasında küçük bir tezgâhın üzerinde yeni yıkanmış cam bardaklar parlıyor. Dışardaki yağmur, soğuk ve sis sıradan bir şey olmalı ama yine de yağmurun yağıp yağmadığı, sisin durumu köylüler tarafından anlık olarak dikkatle takip ediliyor. Kahvede bir masanın etrafında köyden 5-6 kişi oturuyor ve arada bir içlerinden birinin bahsetmesi ile tüm gözler cama dönüyor, yağmurun yağıp yağmadığı konusunda bir fikir birliği oluştuktan sonra başka konularda konuşmaya devam ediyorlar. Hava durumu bir kriz merkezi ciddiyetiyle takip ediliyor.

Yağmurun cama çarpması ile çıkan sesler, sobadaki ateşin gürültüsüyle ve sobanın üzerine konulmuş dışı bir dünya haritası gibi biraz gri biraz siyah renkli, eski, içi su dolu bir güğümden gelen cızırtı sesleri bir uyum içinde dağılıyor. Konuşma sesleri bu uyumu bozuyor ve bastırıyor. İnsanın sesi bile doğaya zarar veriyormuş gibi bir his oluşturuyor. Köylüler masada çay içiyor ve bir konuda tartışıyorlar.

Davut: Ülen yürüü. Bize çay getirivee.
 Coşkun: Acele etme be yaa. Yeni su goydun.
 Davut: Yerdeydi otun yaprağın arasında
 Mustafa: Onu kuyruk sayma
 Davut: Tüylü çok tüylü kuyruk simmsiyah kuyruk böyle
 Mustafa: Tamam işte sırtlan da olabilir. Kambur gidiyo mu böyle kambur
 Davut: Haaa değil kambur değil düz
 Turhan: Yok yaa sırtlan olsa... Sırtlanın ağzı büyük olur.
 Mustafa: Büyük köpekten bile büyük. (Turhan'a cevaben)
 Davut: Çakal nasıl bir şey oluyor?
 Coşkun: Çakal da tilkinin aynı be yaa
 Mustafa: Tilkinin aynı be yaaa (bağırarak)
 Coşkun: Çakaldır o çakal.
 Davut: Tüylü kuyruk bilmiyon mu laan
 Coşkun: Tüylü kuyruk. Üstü de tüylüdür onun, kır.
 Davut: Kır değil öyle bir sarımtırak renk
 Turhan: Tilkinin kuyruğundan daha kısa, biraz kalındır yani (Açıklama yapar gibi.)
 Mustafa: Çakaldır o çakal
 Coşkun: Çakaldır.
 Turhan: Tilkinin kuyruğu daha uzun olur
 Davut: Tilkinin kuyruğu tava sapı gibi uzun
 Mustafa: Çakaldır o çakal
 Davut: Vayyy uğursuz hayvan güpegündüz göremedi köpekler
 Turhan: Yook köpekler de tırmış ondan.

Gerçekten görmüş müydü yoksa bir palavra mıydı bilinmez masada Davut'un birkaç gün önce gördüğü bir hayvanın ne olduğu tartışılıyordu. Tarif ettiği şey bir türlü buralarda görülen vahşi hayvanlardan birine uymuyor, üzerinde uzlaşamıyordu. Neyse ki masadakilerden birinin aklına bunun bir ejderha ya da gergedan yavrusu olduğunu iddia etmek ya da böyle bir şaka yapmak gelmiyordu. Bu türlü hayvanlar insandan uzak durduğundan ve çok hızlı hareket ettiğinden bunları ancak 5-10 saniye, uzaktan görmek mümkün olabilirdi. Detaylı bir şekilde görmek, incelemek mümkün olmayınca da akılda bir merak ve bir yarım kalmışlık oluşuyor olmalıydı. Ya da belki de köylüler için bu hayvanın ne olduğu gerçekten çok önemliydi.

Davut'un biraz başı döner gibi oldu. Aklına şekeri ve tansiyonu geldi. Belki on gündür ilaçlarını içmediğini korkarak hatırladı. Belki birkaç saniye kendini dinledi. Sonra boş verdi. Sobanın içinde yana bir kütük bir imparatorluğun yıkılması gibi parçalanarak devrildi ve çıkardığı gürültü masada duyuldu. Kahvenin camına çarpan yağmur damlaları camdaki tozları ıslatıp aşağıya doğru bir iz bırakarak akıyor içerden dışarıya zor görünür bir hale geliyordu. Kapının önünde odunlar ıslanıyordu. Köyün içinde evlerde çoğu orta ileri yaşta insanlar oturuyordu. Her bir zihinde başka bir dünya, başka yarım kalmışlıklar, başka sorular uçuşuyor olmalıydı. Şu yüksek ağaçlı kayın ormanları, dereler, şelaleler geçilip son bulduğunda başlayan şehir, yüksek binalar, yoğun trafik, gürültü, kalabalık, ışıklar, renkler. Başka bir yaşam, başka bir düşünme ve anlama şekli. Kimi şuursuzluktan, kimi şuurulu olmaktan, kimi başkalarının şuursuzluğunun şuurunda olmaktan, kimi kendi şuursuzluğundan şuursuz olmaktan muzdarip kalabalıklar. Daha uzaklarda başka şehirler, başka ülkeler ve başka kıtalar. Çok hızlı yaşanan değişimler, gerçeğe dair tereddütler, değişen ahlaki normlar, kimi zaman şaşırtıcı derecede hızlı adaptasyon, kimi zaman değişime direnişler. Dünyanın birçok yerinde göçler, krizler, felaketler, savaşlar. Niçinsiz ve nedensiz yaşamlar, sürüklenişler, sıkışmışlıklar, korkular, mücadeleler, endişeler, kaygılar...

BİR HASAN'DI

Uğur Ataş

Nasırına bastığın dar ağacında
Oyuncaklarını izledin
Niye sustun Hasan?
Belki Sabrından, belki kahrından...
Zehrini atamadığın bir dünyayı
Ayağına bağladıklarından beri
Türlü şeytanlıklar düşündün zincirlere
Hepsini unutup gitti kalbin
Havada kalan elini yağmurlar tutsun
Sen gönlüne sürme sersemleten merhemleri

Başka bir Hasan çizdiler duvarlara
Başka bir Hasan üfledi Neyzenler
Kör gibi kalakaldığın sokakta
Koluna giren her kolu sevme e'mi?
Olur da yitirirsen son sayfanı
Kulağını bir çilecinin kapısına daya
Duyacaksın Hasan kimmiş
Bileceksin nereden gelmiş Hasan

Adını soranlarca Hasan vardır
Herkeste başka bir Hasan'sın
Hangisi sensin?
En çok hangisini seversin?
Hangisini öldürdün en son?
Korkma söyle

Alnındaki yarım kalmış yazıyı
İster bir avuç toprağa
İster bir çift kulağa anlat

Sen gelmeden çıkmış bu kavga
Sen gelmeden dağıtılmış kağıtlar, tapular
Sen gelir gelmez
Mağlup şapkasını indirivermişler başına
Ağaçların arasında yer kalmamış
Suların kenarı ana baba günü
Dön dağlara bak Hasan!
Ettiğin yeminlerden büyük mü?
Kefaret dayanmaz bir günahı
Eliyle kaza kaza çıkaranların öz torunu sensin

Elindeki taşı atma Hasan, değmez
Belki Sabrından belki kahrından
Yine sus, adını bile söyleme kimseye

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

bir tahtası eksik olanların yeri